

ОТЧЕ НАШЪ

На Спиро Казанджиевъ

Камината избухна. Силенъ жълтъ пламъкъ опърли почернѣлото чело на Велка, блѣсна по намокренитѣ отъ сълзи страни на булката. Влажна усмивка озари устничкитѣ на детето. То пиеше млѣко отъ едрата майчина грѣдь. Сучеше лакомо малкото юначе, впило хищно прѣсти въ горещата плѣтъ на майка си.

Бѣше много тихо въ малката стая. Навънъ се отваряше небето, изгаряше. Презъ отворения тъменъ прозорецъ идѣше топълъ тревоженъ шумъ на листа и писъкъ на отмаляли птици, които бѣгатъ предъ облацитѣ.

Велко надига шареното бардуче, засмука ракия и то засвири тънко и жаловито. Сложи го на рогозката и избърса съ дланъ устата си. Увиснаха неговитѣ дълги мустаци надъ огнището.

Стига си пилъ! — погледнаха го две голѣми тъмни очи.

— Жѣдно ми е.

— Затуй ли доде?